

Спогади Давидова В. Ю.

У вересні 1941 року я потрапив у табір військовополонених під Переяславом. Табір являв собою простір під відкритим небом, огорожений колючим дротом; нас було до десяти тисяч чоловік. Ми не отримували ніякої їжі і ні краплі води. Нас переганяли із табору в табір через Переяслав, Бориспіль, Дарницю, Київ — на Житомир. Харчувались тільки тим, що по дорозі нам кидало населення — кусками хліба, сирими овочами. В жінок, що кидали в нас хліб, стріляли. Розстрілювали із нас всіх поранених, хворих, відстаючих, слабких. Іноді стріляли просто в стрій. У Дарницькому таборі вперше нам дали мішанину, це було на 12 день полону. Посуду не було, їли з пілоток. В Києві провели одну ніч на Керосинній, після чого нас погнали на Житомир; 7 днів ми йшли багнукою під дощем. Із Києва нас вийшло 6 тисяч, дійшло до Житомира тисячі дві. На стоянках на ніч нас заганяли в стайні зброєю; в жахливій тіснєві люди давили одне одного, ламали руки і ноги. На місці кожної стоянки залишалися десятки трупів, а покалічених тут же пристрілювали.

Житомирський концтабір містився в триповерхових казармених будівлях. Із Житомира нас ешеленом мали відправити в Німеччину. Декільком з нас вдалося підкупити охорону і втекти.

20 жовтня я був у Києві, тут близько пів року я переховувався. За цей час я зв'язався з групою інженера Віталія Письменного, яка існувала під виглядом технічної артільі „Будівник“ (Короленко, №71). Артіль мала фіктивне діловодство, для вигляду провадила деякі роботи, мала в наявності штамп і печатку. Посвідчення артільі врятували чоловік 20 від відправлення в Німеччину. Члени артільі поширювали повідомлення радянського радіо. Артіль проіснувала з грудня 1941 р. по серпень 1942 р. В серпні Письменний був затриманий слідчим гестапо Жоржем Пузенко, і як комуніст відправлений в Сирецький концтабір, де був убитий при спробі втечі. Артіль припинила своє існування. Мене, як безробітного, відправили на Львівську, 24 — пересильний пункт для відправки в Німеччину. Туди нагнали кількасот чоловік, переважно молодь. Нас били палицями, попереджали про розстріл на місці при спробі втечі. З групою 12 чоловік я втік звідти вночі через паркан. Я попрямував у Хабне (Кагановичі), де мав від одного із членів артільі явку. В Хабному я став працювати зав. клуба. Там я познайомився з групою лікарів, які тримали зв'язок з партизанським загonom. Я отримав завдання доставляти із Києва в Хабне медикаменти для передачі партизанам. У Києві на Євбазі у чоловіка, що продавав сахарин, я отримував медикаменти. Під виглядом перевозки німецьких кінофільмів для клуба, я доставляв їх у Хабне і передавав лікарю села Варовичі — Неонілі Омельченко. Через Неонілу Омельченко медикаменти потрапляли до партизанів. Вона ж була і лікарем партизанського загону. Всього два рази мені вдалося перевезти медикаменти. Під час третього мого приїзду в Київ у березні 1943 р. мене затримав на Євбазі той самий Жорж Пузенко і відвів мене до поліцейської управи (Короленко, 15). Я там провів 9 діб. Я переніс там тортури, побиття, знущання, мені вибили там два зуби. Мене звинувачували в тому, що я працівник НКВС. Звідти мене відправили на Короленко, 33 — в гестапо. Там був здійснений швидкий допит — дві хвилини. Допит проводив офіцер за допомогою перекладача, фіксуючи відповіді на друкарській машинці. Мені поставили два питання: 1) національність і 2) праця при радянській владі — після чого офіцер сказав перекладачу: „Тут вже все оформлено“. Мене погнали палками. Другого дня нас 11 чоловік повезли у Сирецький концтабір. Перевозили нас у відомій „душогубці“, яка в даному випадку була просто транспортом.

Начальник табору фон Радомський зі своїм штатом, з вівчарками, прийняв нас. Нас вишикували в шеренгу, перевірили по списку. З нас зірвали кращі речі, кожного били палкою

по голові, випробуючи, хто із нас впаде від ударів. Потім почали табірну „зарядку“. Команда весь час змінювалась: „кругом, лягай, вставай, бігом“, гусячим кроком, навприсядки, риб'ячим кроком, на животі“.

Люди не могли виконати, плутались, за що нас нещадно били. Кожен тягнувся із усіх сил, знаючи, що слабких вбивають. Ця „зарядка“ щодня проводилась для всього табору після роботи. Нас пригнали у жилу зону, дали відро бурди із картопляного лушпиння і посадили в землянку. Вранці нас розподілили по роботах. Я назвався теслею і це мене врятувало на перший час від жахливого побиття. Зазвичай роботи були непосильні, знущально безцільні, людей примушували носити землю з місця на місце. На носилки насипали по 8 — 10 пудів землі і примушували нести бігом, при цьому били лопатами і стріляли. Тут же вбивали. Іноді і живими закопували в землю. Одному з таких закопаних живцем в землю Єфиму Вілкісу вдалося вибратись з-під землі і врятуватись. Згодом він втік разом з нами із Бабиного Яру. Зараз він перебуває у Києві. Часто людей запрягали в каток чоловік по 10 — 12 і били доти, доки ті не зрушували каток з місця. Часто наказували в'язню залазити на дерево, а двом іншим спилати це дерево. Разом із деревом падала і гинула людина.

Всього в таборі було 2000 чоловік, переважно молодь. Серед них 500 жінок. Вся їжа була: 200 грамів просяного хліба, один раз на день — мішанина — баланда, 2 рази на день кава.....

Я спромігся повідомити про себе в Хабне. Лікар Омельченко привезла ряд документів для масової втечі з табору, 2 радянські газети і партизанську листівку. Це підняло дух в'язнів у таборі.

За п'ять місяців нашого перебування у таборі ми з'їли всіх щурів, собак, кішок, птахів, які потрапляли на територію табору. Табір був оточений колючим дротом у два ряди. Між ними був ще один ряд, яким був пропущений струм 2000 вольт. Люди безперервно в таборі мінялись. Масово вмирили через виснаження. Постійно привозили нових. Через дорогу від табору розташований Бабин Яр. Із табору ми бачили, як туди систематично щовівторка і щосуботи приходили машини. Із них викидали абсолютно голих людей і розстрілювали їх тут же. 18 серпня до нас в табір прибула група офіцерів СС. Пошепотіли з начальством табору. Із нас відібрали 100 чоловік смертників із політичних (комуністи, євреї, радянські активісти). Я теж потрапив у це число. Нас пригнали у Бабин Яр і стали відводити по 5 чоловік для того, щоб закувати ноги в кайдани. Потім дали лопати і примусили розкопувати. Жили ми в землянці. Ходити в ланцюгах було важко, на ногах від ланцюгів утворювалися рани. Тільки на 4-й день ми докопалися до трупів і дізнались, навіщо нас привели сюди. Ми повинні були відкопувати і спалювати трупи вбитих фашистами людей. З єврейського цвинтаря привезли пам'ятники, на них накладали рейки і дрова, на дрова — ряд трупів. Потім знову — ряди дров і трупів. Все поливали нафтою. Потім знову — ряди дров і трупів. Виходили величезні штабелі по 2 — 3 тисячі трупів. Все поливалося нафтою. Приїздив хтось із німецьких начальників і довгим смолоскипом підпалював цю гору трупів. Німці поспішали, тому що бої вже наближались до Києва. Для прискорення процесу розкопок десятків тисяч злежалих і злиплих між собою трупів німці застосували екскаватор і вибухівку. Трупи зачіпляли і витягали спеціальними гаками — баграми. Над усією величезною територією Бабиного Яру стояв незносний сморід трупів, що розкладалися. Розкопки проводились під наглядом постійно п'яних, відбірних, остаточно озвірілих бандитів. Гарячково поспішаючи, вони безперервно лупцювали нас. Не було дня, коли б кожен з нас не отримував 20 — 30 ударів.

У тому пекельному становищі ми провели місяць і 10 днів. Незабаром після початку розкопок до Бабиного Яру почали приїжджати душоубки. Із них було чути лемент і крики людей. Душоубка зупинялась недалеко від нас. Німці підходили і включали газ. В машині

чутно було спочатку стукіт, поступово все замовкало. Німці ходили навколо машини, прислухаючись. За 15 хвилин, коли в машині було вже зовсім тихо, відчиняли навстіж задні дверцята. Ми бачили там тіла, повністю голі, червоні, ще спітнілі, теплі. Тут були хлопці, дівчата, діти, жінки з немовлятами. Декотрі помирали групами, обійнявшись. Тих, хто ще дихав, німці пристрілювали. В душогубці поміщалося чоловік 80. Одного разу привезли в душогубці молодих красивих дівчат з модними зачісками. В останні дні душогубки стали прибувати все частіше і частіше, по десять на день. Привозили людей в одязі, з документами, з різними речами. Видно було, що німці поспішають: чутно було вже артилерійську стрільбу.

Нас примушували витягати і спалювати ці трупи. До запаху розкладених трупів доєднався запах горілого м'яса. Після згоряння залишалися кістки і коштовності. В'язнів примушували збирати золото. Число працюючих збільшили до 300 — за рахунок чоловіків, яких привозили в душогубках. Нам було ясно, що по закінченню розкопок, нас мають знищити. Всі в'язні вважали себе похованими живцем. Наша охорона в офіційних рапортах називала нас трупами. Небагато хто з нас вперто сподівалися на можливість втечі.

Група з 7 — 8 чоловік почала організовувати втечу. Ініціаторами були Кукля, Трубаков і я. Умови для втечі були надзвичайно важкі: кайдани на ногах, в землянку, де ми жили, вели 8 сходинок вглиб. За нами зачиняли чавунні ґрати на важкий замок. Ззовні землянку охороняли 12 автоматників. Команда СС, що охороняла нас, була попереджена, що вона буде знищена в разі нашої втечі. Перш за все ми вирішили підібрати ключ до замка. На трупах знаходили ключі, напилки, ножики, ножиці. Ключі пробували під час обідньої перерви. Кілька товаришів затуляли вхід до землянки, за їх спинами один перевіряв ключі. Через місяць ключ був підібраний. Коло посвячених у план втечі було обмежене: чоловік 50 найнадійніших. Ми розділились на ланки по 7 — 8 чоловік. Приготування до втечі продовжувались. Ми зносили потихеньку в землянку дошки, палки, каміння. У Трубакова, якому було доручено витягати золоті зуби у трупів, були обценьки. Ці обценьки, а також ножиці, ножики, напилки, які ми знаходили на трупах, ми використовували, щоб розклепати кайдани. Розкопки добігали кінця, і день розправи над нами наближався. Зволікати було не можна. В ніч з 28 на 29 вересня ми вирішили тікати.

Відкривав замок Кукля, просунувши руку через решітку, вночі. При першому повороті ключа звук привернув увагу німецької охорони. Товариші почали брязкати ложками в казанках, щоби надурити варту. Тепер про втечу знала вже вся землянка. Кукля відмикав замок чотири години: з 12-ої до 4-ої. Коли замок був відімкнений, всі почали розковуватися. Почався шум, гучний брязкіт. Підійшли німці, гукнули. Через перекладача їм пояснили, що тут відбувається бійка через вкрадену кимось картоплю. Німці посміялися з „трупів“. Двері відкрили і, як заздалегідь було умовлено, з шумом, криком і свистом кинулися на німців. В німців полетіли дошки і каміння. Один німець вистрелив і був вбитий дошкою. Ми мали намір викликати в німців переляк. Розрахунок виявився правильним. В перший момент німці були заскочені. Однак, зараз же почалась стрілянина, в землянку кинули гранати і світлові ракети. Прибув загін СС, щоби виловити нас. Із 300 втікачів залишилось в живих лише 14 чоловік.

Я з вцілілими з моєї групи в 11 чоловік допленталися до першої хати в поселенні Сирець. На мені було тільки дрантя з одягу і черевики, зняті з трупа. Нас прийняла хазяйка хати — Петренко (Тираспільська, 2) і сховала в курнику. Ввечері я потрапив у місто і підробив собі документ на ім'я Омельченко. В цей час німці здійснювали виселення мешканців із східних районів міста, в масі цих людей заховався і я. Німці розшукували втікачів з табору, намагаючись виявити їх по трупному запаху. За кожного із нас обіцяли нагороду в десять тисяч рублів. Але ніхто нас не виказав.

В сентябре 1941 года я попал в лагерь военнопленных под Переяславом. Лагерь представлял пространство под открытым небом, огороженное колючей проволокой; нас было до десяти тысяч человек. Мы не получали никакой пищи и ни капли воды. Нас перегоняли из лагеря в лагерь через Переяслав, Борисполь, Дарницю, Киев - на Житомир. Питались только тем, что по дороге нам бросало население - кусками хлеба, сырыми овощами. В женщин, бросающих нам хлеб, стреляли. Расстреливали из нас всех раненых, больных, отстающих, слепых. Иногда стреляли прямо в строй. В Дарницком лагере впервые нам дали похлебку, это было на 12-й день пленения. Посуды не было, ели из пилочек. В Киеве мы пробыли одну ночь на Керосинной, после чего нас погнали на Житомир; 7 дней мы шли по грязи под дождем. Из Киева нас вышло 6 тысяч, дошло до Житомира - тысячи две. На стоянках на ночь нас загоняли в конюшни оружием; в ужасающей тесноте люди давали друг друга, ломали руки и ноги. На месте каждой стоянки оставались десятки трупов, а покалеченных тут же и пристреливали.

Житомирский концлагерь размещался в трехэтажных казарменных зданиях. Из Житомира нас эшелонами должны были отправить в Германию. Несколько из нас подкупив охрану, удалось бежать.

20 октября я был в Киеве, здесь около полугода я скрывался. За это время я связался с группой инже-

нера Виталия Письменного, существовавшей под видом технической артели "Будівник" / Короленко, № 71/. Артель имела фиктивное делопроизводство, для вида вела некоторые работы, располагала штампом и печатью. Удостоверения артели спасли человек 20 от угона в Германию. Члены артели распространяли сообщения советского радио. Артель просуществовала с декабря 1941 г. по август 1942 г. В августе Письменный был задержан следователем Гестапо - Жоржем Пузенко, как коммунист отправлен в Сырецкий концлагерь, где был убит при попытке к бегству. Артель прекратила свое существование. Меня, как безработного, отправили на Львовскую 24 - пересыльный пункт для отправки в Германию. Там было согнано несколько сот человек, почти сплошь молодежи. Нас били палками, предупреждали о расстреле на месте при попытке к бегству. С группой в 12 человек я бежал оттуда ночью через забор. Я стал пробираться в Хабно / Катановичи /, куда имел от одного из членов артели явку. В Хабно я стал работать зав. клуба. Там я познакомился с группой врачей, державшей связь с партизанским отрядом. Я получил задание доставлять из Киева в Хабно медикаменты для передачи партизанам. В Киеве на Евбазе у человека, продававшего сахарин, я получал медикаменты. Под видом перевозки немецких кинофильмов для клуба, я доставлял их в Хабно и передавал врачу села Баровичи - Неониле

Омельченко. Через Неонилу Омельченко медикаменты переходили к партизанам. Она же была и врачом партизанского отряда.

Всего два раза мне удалось перевести медикаменты. В третий мой приезд в Киев в марте 1943 г. меня задержал на Евбазе тот же Жорж Пузенко и отвел в полицейское управление / Короленко, 15/. Я там провел 9 суток. Я перенес там пытки, побои, издевательства, мне выбили там два зуба. Меня обвиняли в том, что я работник НКВД. Оттуда меня отправили на Короленко 33 - в Гестапо. Там был учинен быстрый допрос в 1 1/2-2 минуты. Допрос производил офицер при помощи переводчика фиксируя ответы на пишущей машинке. Мне задали два вопроса: 1 / национальность и 2/ работе при советской власти - после чего офицер сказал переводчику "здесь уже все оформлено". Меня угнали палками. На другой день нас, 11 человек, повезли в Сырецкий концлагерь. Перевозили нас в известной "душегубке", которая в данном случае была просто транспортом.

Начальник лагеря фон-Радонский со своим штатом, с овчарками, принял нас. Нас выстроили в шеренгу, проверили по списку. С нас сорвали лучшие вещи, каждого били палкой по голове, испытывая, кто из нас свалится от ударов. Потом начали лагерную "зарядку". 10 штатных бандитов били нас под непрерывными ударами палок на протяжении километра. Команда все время менялась:

"кругом, ложись, вставай, бегом, гусиным шагом / на корточках/, рыбьим шагом / на животе/".

Люди не могли выполнить, путались, за что нас беспощадно били. Каждый тянулся изо всех сил, зная, что слабых убивают. Эта зарядка каждый день производилась для всего лагеря после работы. Пригнав нас к жилой зоне, нам дали ведро бурды из картофельной мелухи и посадили в землянку. На утро нас распределили по работам. Я назвался плотником и это меня спасло на первое время от страшнейших побоев. Обычно работы были непосильны, издевательски бесцельны, людей заставляли носить землю с места на место. На носилки насыпали по 8-10 пудов земли и заставляли носить бегом, при чем били лопатами и стреляли. Тут же убивали. Иных и живыми закапывали в землю. Одному из таких закопанных живьем в землю Ефиму Вишневсу удалось выбраться из под земли и спастись. Впоследствии он ударил вместе с нами на Бабьего Яра. Сейчас он находится в Киеве. Закапывали людей в коток человек 10-12 и били до тех пор, пока те не сдвигали коток с места. Часто приказывали заключенному взобраться на дерево, а двум другим - подпалить это дерево. Вместе с деревом падал и погибал человек.

Всего в лагере было 2000 человек, в большинстве молодежь. Из них 500 женщин. Все питание было: 200 грамм просяного хлеба, 1 раз в день похлебка - ба -

ланда, 2 раза в день кофе. Во время ходьбы с работы на работу, на обед и с обеда нас заставляли петь украинские песни. И вот наша советская молодежь пела советские песни и этим выражала свой протест. Любимыми песнями были "Катюша" и "Тачанка". Мне удалось дать о себе знать в

Хебно. Врач Омельченко привезла ряд документов для мес-
сового побора из лагеря, 2 советские газеты и партизан-
скую листовку. Это подняло дух заключенных в лагере.

За пять месяцев нашего пребывания в лагере - мы съели всех крыс, собак, кошек, птиц, которые попадали на территорию лагеря. Лагерь был обнесен колючей проволокой в два ряда. Между ними был еще 3-й ряд, по которому проходил ток 2000 вольт. Люди непрерывно в лагере менялись. Массами от истощения умирали, все время привозили новых. Через дорогу от лагеря - расположен Бабий Яр. Из лагеря мы видели, как туда систематически по вторникам и субботам приходили машины. Из них выбрасывали совершенно голых людей и расстреливали их тут же. 18 августа к нам в лагерь прибыла группа офицеров СС. Пошептались с начальством лагеря. Из нас отобрали 100 человек смертников из политических / коммунисты, евреи, советские активисты/ Я тоже попал в это число. Нас пригнали в Бабий Яр и стали отводить по 5 человек для того, чтобы закопать в ножные кандалы. Потом дали лопаты и заставили раскапывать. Жили мы в землянке. Ходить в цепях было трудно, тяжело, на ногах от цепей образовывались раны.

Только на 4-й день мы докопались до трупов и узнали, зачем нас привели сюда. Мы должны были откопывать и сжигать трупы убитых фашистами людей. С еврейского кладбища привезли памятники, на них накладывали рельсы и дрова, на дрова - ряд трупов. Все поливали нефтью. Потом снова - ряды дров и трупов. Получались огромные штабеля в 2-3 тысячи трупов. Все заливалось нефтью. Приезжал ктонибудь из немецких начальников и длинным факелом поджигал эту гору трупов. Немцы спешили потому что бои уже приближались к Киеву. Для ускорения процесса раскопок десятков тысяч слежавшихся и слипшихся между собой трупов, не цы применили экскаватор и взрывчатку. Трупы зацепляли и вытаскивали специальными крючками - баграми. Над всей обширной территорией Бабьего Яра стояло невыносимое зловоние разлагающихся трупов. Раскопки производились под наблюдением команды сплошь пьяных, отборных, окончательно озверевших бандитов. Лихорадочно торопясь, они беспрерывно избивали нас. Не было дня, когда бы каждый из нас не получил 20-30 ударов.

В этой адской обстановке мы провели месяц и 10 дней. Вскоре после начала раскопок к Бабьему Яру начали приезжать душегубки. Из них раздавались вопли и крики людей. Душегубка останавливалась недалеко от нас. Немцы подходили и включали газ. В машине слышны

были сначала стуки, постепенно все умолкало. Немцы ходили вокруг машины, прислушиваясь. Через 15 минут, когда в машине было уже совершенно тихо, отрывали настежь задние двери. Мы видели там тела, совершенно голые, красивые, еще потные, теплые. Тут были парни, девушки, дети, женщины с грудными детьми. Некоторые умирали группами, обнявшись. Тех, кто еще дышал, немцы пристреливали. В душегубке помещалось человек ~~до~~ 30. Однажды, привезли в душегубке молодых красивых девушек с модными прическами. В последние дни душегубки стали прибывать все чаще и чаще, по десятку раз в день. Привозили людей в одежде, с документами, с различными вещами. Видно было, что немцы торопятся: слышна уже была артиллерийская стрельба.

Нас заставляли вытаскивать и сжигать эти трупы. В запахе разлагающихся трупов присоединялся запах жареного мяса. После сжигания оставались кости и драгоценности. Заключенных заставляли собирать золото. Число работающих увеличили до 300 - за счет мужчин, привозимых в душегубках. Нам было ясно, что с окончанием раскопок нас должны уничтожить. Все заключенные считали себя заживо погребенными. Наша охрана в официальных рапортах называла нас трупами. Лишь немногие из нас упорно надеялись на возможность побега.

Группа в 7-8 человек стала организовывать побег. Инициаторами были, Кукля, Трубеков и я. Усло -

вия для побега были чрезвычайно затруднены: кандалы на ногах, в землянку, где мы жили, вели 8 ступеней вглубь. За нами запиралась чугунная решетчатая дверь на тяжелый замок. Снаружи землянку охраняли 12 автоматчиков. Команда СС, охраняющая нас, была предупреждена, что она будет уничтожена в случае нашего побега. Прежде всего мы решили подобрать ключ к замку. На трупах находили ключи, напильники, ножики, ножницы. Ключи пробовади во время обеденного перерыва. Несколько товарищей заслоняли вход в землянку, за их спинами один пробовади ключи. Через месяц ключ был подобран. Круг посвященных в план побега был ограничен: человек 50 надежнейших. Мы разделились на звенья по 7-8 человек. Приготовления к побегу продолжались. Мы стаскивали потихоньку в землянку доски, палки, камни. У Фрубакова, которому было поручено выдергивание золотых зубов у трупов, были клещи. Эти клещи, а также ножницы, ножики, напильники, находимые нами на трупах - мы предназначали для расклепывания кандалов. Раскопки подходили к концу, и день расправы над нами приближался. Медлить было нельзя. В ночь с 28 на 29 сентября мы решили бежать.

Открывал замок Кукля, просунув руку через решетку, ночью. При первом повороте ключа звук привлек внимание немецкой стражи. Товарищи начали звякать

ложками в котелках, чтобы обмануть стражу. Теперь о побеге знала уже вся землянка. Кукля открывал замок 4 часа: от 12 до 4-х. Когда замок был открыт, все начали расковыряться. Начался шум, сильный лязг. Подошли немцы окрикнули. Через переводчика им об"яснили, что тут происходит драка из-за украденной кем-то картошки. Немцы посмеялись над " трупами". Дверь открыли и, как заранее было условлено, с шумом, с криком и свистом бросились на немцев. В немцев полетели доски и камни. Один немец выстрелил и был убит доской. Мы предполагали взять немцев на испуг. Расчет оказался правильным. В первый момент немцы были ошеломлены. Однако, сейчас же началась стрельба из автоматов, в землянку бросали гранаты и осветительные ракеты, открыли стрельбу из пулемета. Прибыл отряд СС для того, чтобы изловить нас. Из 300 бежавших осталось в живых лишь 14 человек.

Я с уцелевшими из моей группы в 11 человек товарищем Харошем - добежали до пещерной хаты в поселке Сырец. На мне были только обрывки одежды и туфли, снятые с трупа. Нас приняла хозяйка хаты - Петренко /Тераспольская 2/ и спрятала в курятнике. Вечером я пошел в город и подделал себе документ на имя Омельченко. В это время фашисты производили выселение жителей из восточных районов города, в массу выселяемых

затерялся и я. Немцы разыскивали бежавших из лагеря, пытались определить их по трупному запаху. За поимку каждого из нас объявили награду в десять тысяч рублей. Но никто нас не выдал.

/В. ДАВИДОВ/

ДАВИДОВ Владимир Юрьевич, рожд. 1915 г. Состоял в Косеволе с 1932 г. Инженер. По войны работал в отделе строительства "Восток - Запад".